Prisen paa dette Blad, der udkommer hver Dag, er 2 Rbdlr. quartaliter eller 4 Mk. maanedlig, udenfor Kjøbenhavn med Tillæg af Postgebyrerne.

DAGEN.

Forsendes med samtlige kgl. Brevposter og bestilles paa de kgl. Postcontoirer, samt i Kjøbenhavn Stormgaden 186.

40. Aargang. Tirsdagen den 25 October 1842. **№ 292.**

Albert Thorvaldsen.

Vi har Dig atter! — Du, som lod Dit Navn
Med Skjönheds Aand hensvæve over Jorden
Og vidne: „nu er Kunstens Hjem i Norden!"
Dig trykker Danmark atter i sin Favn.
Med hellig Glæde hun den Sön gjenseer,
Ved hvem hun reiser sig et Hædersminde,
Som ingen Cæsar kan ved Seire vinde,
Og beder ömt: „Forlad mig aldrig meer!"

Igaar Eftermiddags mellem Kl. 5—6 ankom vor store Thorvaldsen hertil Staden. Efterretningen om hans forestaaende Ankomst havde overrasket alle hans herværende Venner, thi man vidste, at han havde tilskrevet Capitain Zahrtmann, at han ikke agtede at følge hjem med „Thetis". Han forandrede imidlertid sin Beslutning og reiste med et Dampskib fra Civita Vecchia til Livorno, hvor Fregatten „Thetis" havde indtaget hans Arbeider, men ankom netop 3 Timer, efterat Fregatten var afseilet. Da han nu engang havde besluttet at reise, tog han den Bestemmelse, skjøndt han var aldeles ene, fremdeles at følge med samme Dampskib til Marseille, hvorfra han gjennem Frankrig og Tydskland ankom til Altona i Begyndelsen af forrige Uge. Efter nogle Dages Ophold og Hvile her reiste han til Kiel, hvorfra han med Dampskibet „Frederik den Sjette" fortsatte Reisen. Paa Grund af det urolige Veirlig i Søndags maatte Dampskibet anløbe Vordingborg, saa at Thorvaldsen igaar først ankom hertil. Han modtoges paa Konstacademiet af sammes Professorer, og Indgangen til hans Bolig sammesteds var festligen smykket. Efter Communalbestyrelsens Indbydelse indfandt han sig idag Kl. 12 i det til Optagelse af hans Arbeider bestemte „Thorvaldsens Museum". Han modtoges i Vestibulen af Communalbestyrelsen, Studentersangforeningen og de ved Bygningen værende Arbeidere, foruden enkelte Konstvenner og Konstelskere, hvoriblandt Medlemmerne af Committeen for Musæet. Paa Communalbestyrelsens Vegne holdt her Overpræsident Kjerulff en Velkomsttale til den store Konstner, der kortelig takkede for samme. Man begav sig derefter ind i det tilstødende Capel i Musæet, der er bestemt for Thorvalsens „Christus", „Apostlerne" m. m., hvor Studentersangforeningen afsang følgende særdeles smukke Sang af Digteren H. P. Holst:

Mel. Längtan till Landet, af Lindblad.

„Mellem disse Mure, som skal gjemme
Dine underfulde Værker trygt,
Byder Sangen Dig velkommen hjemme
I det Tempel, Folket Dig har bygt.

Tomme staae endnu de store Haller —
Lad da Sangen med sin stærke Magt
Smukt dem vie ind, nu Tiden kalder
Til et Værn om hvad Du har fuldbragt.

Har I hørt det, stærke Tempelsider,
Har Du hørt det høie Søilehal!
At med Troskab gjennem alle Tider
Om en Konstners Arv I frede skal!
Ei hans Arvelod fra Fader, Moder —
Nei, men den, han fik fra Himlens Blaae!
Ei hans Arvelod af Jordens Goder —
Nei, men den, der aldrig kan forgaae.

Veed I og, at mens I kjærligt frede
Om hvad Konsten deiligst har frembragt,
Er en Guddom mellem Jer tilstede
Med sin stærke, underfulde Magt:
Thi et evigt Guddomspræg der luer
Paa hvert Værk, Geniet har fuldbragt —
Hvælver derfor trøstigt Jer, I Buer!
Høie Piller, holder trøstigt Vagt!

Dette Sted vil Tusinder betræde
Med et bøiet, sorgbetynget Sind;
Lad dem komme alle de som græde,
Aabner Jer, I Porte! luk dem ind!
De skal see, at Konsten kan husvale
Jordens Smerter med en himmelsk Trøst,
De skal see, at Marmor og kan tale
Med en Guddoms naaderige Røst.

Derfor hører det, I stærke Sider!
Derfor hør det, høie Tempelhal!
At med Troskab gjennem alle Tider
Om en Konstners Arv I frede skal!
Hvælver Eder dristigt, stærke Buer,
Høie Piller, holder trolig Vagt!
Hvad der luttret er i Aandens Luer,
Staaer alt her med Evighed i Pagt."

Efter Sangen udbragte Hr. Holst nogle Ønsker for Thorvaldsen og hans Musæum, og alle Tilstedeværende istemmede et enthousiastisk Hurra for den hædrede Konstner, der i nogle faa hjertelige Ord bevidnede sin Erkjendtlighed for den velvillige Modtagelse. Efterat denne Festlighed var tilende, besaae dernæst Thorvaldsen med megen Opmærksomhed den hele Musæums Bygning, der i Anledning af Dagens Høitidelighed var decoreret med Guirlander.

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 25. October.

— **Konstforeningen.** Ved Ballotation i Selskabet antoges i Gaar Aftes følgende udstillede Konstsager til indeværende Aars Lodtrækning: Landskab af Lundbye for 30 Sp., Landskab af Baudissin for 100 Sp., Partie ved Roe-Kilde paa Bornholm af Libert for 15 Sp., Vinterstykke af Fabritius Tengnagel for 32 Sp., Skovparti af Brendstrup for 25 Sp. og 10 Exemplarer af en Copi af Christensen efter Thorvaldsens Dobefont i Frue Kirke, udført i Bisquit paa Porcelainsfabriken. — Mandagen den 31te denne Maaned Kl. 6 Eftermiddag bliver i Foreningens Locale afholdt Generalforsamling, paa hvilken foretages den aarlige Lodtrækning, samt Valg paa Embedsmænd i de Afgaaendes Sted. — Fra Torsdagen den 27de d. M. indtil Søndagen den 6te Novbr. ville de Konstsager, som skulle bortloddes, paa sædvanlig Maade blive udstillede, Bortlodningsdagen den 31te dennes alene undtagen.

— **Concert.** Den 2den September d. A. var Hoboist af anden Brigade, Jacob Hüttenrauch, saa uheldig ved at vælte ned ad Geels Bakke at brække sin høire Arm og begge sine Been, hvorved han er sat ud af Stand til at ernære sin Familie, der bestaaer af Kone og 4 uforsørgede Børn. For nu muligen at kunne forskaffe ham en Hjælp i denne hans ulykkelige Stilling, agter det Lumbyske Musikselskab (hvoraf han er Medlem) at give en Concert i Hotel d'Angleterre Løverdagen den 5te November dette Aar, hvis Indhold nærmere skal blive bekjendtgjort, og man smigrer sig med det Haab, at det velvillige Publicum, som bestandig lægger sin Godgjørenhed og Ædelmodighed mod alle Ulykkelige for Dagen, ogsaa ved denne Leilighed vil komme fornævnte Ulykkelige til Hjælp ved at skjænke denne Concert sin Opmærksomhed, da dennes Netto-Indtægt er bestemt til ham. Billetter à 3 Mk. for en enkelt Person samt Billetter til 4 Personer à 9 Mk. erholdes hos Hof-Musikhandlerne Løse og Olsen i Gothersgaden Nr. 348, samt ved Indgangen, som aabnes Kl. 6.

— **Høiesteretsdom.** Høiesteret har idag afsagt Dom i den mod Albrecht Gottlieb Bech Rye anlagte Sag, under hvilken han var tiltalt for Deeltagelse i Opløb og andre Uordener, som fandt Sted heri Staden den 20de Januar d. A. Vi skulle her i Korthed gjenkalde Sagens nærmere Omstændigheder i Læserens Erindring. I Anledning af den Candidat Lehmann den 20de Jan. d. A. overgaaede Høiesteretsdom, ved hvilken han idømtes 3 Maaneders Fængsel, havde en talrig Masse af Mennesker begivet sig til hans Bopæl for at udbringe et Hurraraab for ham. Efterat dette var skeet uden nogen gjørlig Modstand fra Politiets Side, begav en samlet Masse af omtrent 300 Personer, der stedse forøgedes, sig ud til Amalienborg, hvor en Deel af dem med Front imod Kongens Pallads udbragte et „Leve" for Lehmann og et gjentaget Hurraraab for den constitutionelle Sag, hvorefter de skiltes ad uden videre Uorden, og Pladsen saaledes igjen blev ryddelig. Omtrent 8 Dage efterat dette var skeet, hvilket efter Actors Ord ved Lands-Over- samt Hof- og Stads-Retten synes at have havt en meget moderat og ingenlunde statsfarlig Tendents, idet det kun synes at være foranlediget ved en af en meget stor Mængde, der ingenlunde henhørte til den simplere Classe, følt Trang til at bevidne Domfældte Deeltagelse i den ham overgaaede Dom, skal Politidirecteuren have erfaret, at Rye var den Person, som paa Amalienborg udbragte et „Leve" for Lehmann. Rye blev som en Følge heraf anholdt og belagt med Arrest. Hans Forklaring gaaer i det Væsentlige ud paa, at han efter Høiesteretsdommens Afsigelse imod Candidat Lehmann begav sig til dennes Bopæl for at bringe denne et Hurraraab, og dernæst har, da han bemærkede en Deel Personer at løbe for Politiet, med høi Stemme tilraabt disse „staa, staa!" Han gik dernæst med den øvrige Menneskemasse ned ad store Kjøbmagergade, og da det underveis af nogle i Hoben blev foreslaaet, at man skulde begive sig ud til Amalienborg for at bede Kongen om Naade for Lehmann, men Massen, efterat være kommen til Amagertorv, blev staaende tvivlraadig om hvad Vei der skulde tages, raabte Tiltalte, for at Massen skulde gjøre noget og ikke blive staaende, „til Amalienborg" og begav sig derefter foran, efterfulgt af Mængden, til denne Plads, hvor han, efterat største Delen var bleven staaende i Frederiksgaden, med en Deel andre stillede sig ligefor Kongens Palais og med høi Stemme frembragte det Ønske, som gik ud paa, at Lehmann maatte blive fri og leve længe iblandt dem. Efterat dette Ønske var blevet ledsaget af et Hurraaab, udbragte Tiltalte et „Leve" for Constitutionen, paa hvilket atter fulgte et Hurra, hvorpaa han, da han ved at see sig om og i det tilstedeværende Følges Betydning saae sig skuffet i sine Forventninger om, at Kongen skulde vise sig fra Balconen, begav sig bort uden at deeltage i de samme Dags Aften forefaldne Opløb. Det er oplyst under Sagen, at Tiltalte paa Veien har laant en Stok; men ligesom der ikke er fremkommet noget for, at han skulde have benyttet sig af den imod Politiet, og han har forklaret, at hans Hensigt ved Anskaffelsen ikkun var, med denne at kunne afparere de Slag, som der ved denne Leilighed kunde blive uddeelte af Politiets Betjente, saaledes er der ikke heller efter det Oplyste Anledning til at antage, at han ved de ovenmeldte Raab til Mængden, „staa! staa!" har tænkt paa at opfordre den til gjørligen at modsætte sig Politiet, men at han ikkun har villet forhindre, at den forsamlede Mængde lod sig skræmme, idet han vilde bidrage til, at det for Lehmann paatænkte „Hurra" blev udbragt. Lands- Over- samt Hof- og Stads-Retten antog imidlertid at en saadan Opfordring til at vise Politiets Betjente en endog kun passiv Modstand i Analogi af Forordningen af 5te Juli 1793 § 18 maatte ansees strafbar, og fandtes Straffen saavel for dette Forhold som for hans ovenomhandlede Deeltagelse i de stedfundne Gadeoptøier, „der maae ansees saa meget mere strafbare som disse foregik tildeels umiddelbart udenfor Hs. Majestæts Bopæl og vare intenderede paa at komme Allerhøiistsamme for Øre," efter Omstændighederne at kunne be-

---

Feuilleton.

En Røveranfører.

Midt i forrige Aarhundrede vare Bjergene i Øvre-Vivarais Tilflugtssted for en frygtelig Bande, der i et Tidsrum af en Snees Aar vidste at undgaae alle Forfølgelser. Denne Bande bestod af een Familie, der alene beboede en Samling af adskillige Hytter. Deres Beliggenhed var godt valgt til Haandværket. Anbragt ligesom en Ørnerede paa de Bjergtoppe, der strække sig fra Annonay til Rhonens Bredder, beherskede den lille Landsby Flodden og den herlige Dal, der udfolder sig langs begge Bredder. Høie Fyrre- og Castanietræer skjulte for Blikket de Smaahytter, der husede Røverne. De nærliggende Flækker Talamieux og Thorrenc havde kun liden Communication med denne Hyttegrupper, der var bekjendt i Egnen under Navn af Haut-Mas. En Bæk, la Cane, løb en 1000 Skridt bagved dem og for at komme til denne Ørnerede, maatte man klatre op ad en bugtet Sti, der gik hen over Afgrunden.

Egnen deromkring var mørk og øde. Afgrundens tvende Sider vare begrændsede af naturlige Sletter, der ere fælles for disse Høider; men nedenfor disse Strimler af Grønt fandt man ikke andet end et Terrain, der var bestrøet med Basaltblokke, der antoge de bizarreste Skikkelser. Ingen dyrkede Marker, undtagen hist og her i lang Afstand fra hinanden nogle Rugmarker, der saae særdeles maadelige ud. Naturen viste sig ligesaa vild som Menneskene. Paa en Tid, da Communicationsmidler ikke vare saadanne, som den offentlige Beqvemmelighed, og den administrative Virksomhed nu have gjort dem til, var Haut-Mas, saa at sige, forblevet udenfor det franske Statssamfund. Ingen Skatteopkræver havde nogensinde besøgt det, og Districtets Politi vovede sig ikke derop. Et Slags hemmelighedsfuld Rædsel knyttedes der i Egnen til den Bjergtop, som Landsbyen indtog: man kaldte den Blodbjerget (le Mont-du-Sang) uden at det var muligt nøiagtigt at angive, hvorfra denne Benævnelse stammede.

Haut-Mas blev despotisk regjeret af en Mand paa en 40 Aar, Guillaume Sars, en Bjergboer af en kjæmpemæssig Constitution. Skjøndt endnu en ung Mand havde han tre Sønner, Paul, Pierre og Jacques, der vare kraftfulde ligesom han selv; to Svogere, to Onkler og sex Fættere udgjorde den Bande, hvis Overhoved han var. Landeveienes Randsagning skete saaledes en famille; det var en Arvedeel, som Sars'erne havde erholdt og som de troligen igjen efterlode deres Børn. Selv Qvinderne fornegtede ikke deres Slægt: naar fornødent gjordes, grebe de til Flinten saavelsom Mændene.

Stedets velbekjendte Haandtering bestod saaledes i coups-de-main paa de alfare Veie. Imidlertid havde Guillaume dertil føiet en ny Indtægtsgreen. Imod en Sum, som han selv bestemte, gjorde han det af med de Personer, som man var interesseret i at skaffe af Veien. Prisen blev erlagt forud paa en hemmelighedsfuld Maade uden at de contraherende Parter saae hinanden og det var sjældent, at Guillaume ikke holdt det gjorte Løfte. Vee den, hvis Hoved saaledes var blevet solgt! Den hele Bande jagede ham saalænge, til han maatte bukke under. De Ti's Raad i Venedig og de hemmelige Retter i Tydskland havde ikke mere ufeilbarlige Midler ihænde og sloge ikke vissere Slag.

Navnet Sars var derfor en Skræk for Egnen. Og dog var ingen istand til at give nogen Oplysning om Guillaume, Bandens Chef. Nogle gjorde ham til en Olding, Andre til en ung Mand. Nogle paastod, at han havde rødt Skjæg, Andre at han var kjendelig paa sit lange sorte Haar. Ligesaa unøiagtige vare Signalementerne af hans Medskyldige og lige saa uovereensstemmende. Man gav skrækkelige Beskrivelser af dem; man overdrev deres Antal. Sars'ernes Trop bestod, ifølge Landsbyernes Beboeres Udsagn, af 100 Mand, klædte i Rødt, bevæbnede fra Top til Taa, vankende om i Egnen om Natten og bortførende de unge Piger, der vare blevne forsinkede. Intet undgik deres Røverier; man havde seet dem ved høi lys Dag plyndre Kirkerne, borttage de hellige Kar fra Alteret og med dette Rov marschere igjennem de forfærdede Landsbyer.

Saaledes talte man engang om dem i en Kro i Byen Andance, der ligger paa høire Bred af Rhonen. Det lakkede ad Natten og en frygtelig Storm, en af disse med Regnskyl ledsagede Orcaner, der betegne Vinterens Nærmelse, havde samlet et betydeligt Selskab i det lave og tilrøgede Værelse. Der vare flest Bønder; men man bemærkede ogsaa tre Kjøbmænd fra Annonay, der ventede paa, at det skulde klare op for at de kunde begive sig paa Veien hjem, og en Politirytter, der havde bragt sin Hest i Ly under Kroens fremragende Tag.

„Ja, I kan troe mig, Fader Jolibois, saa sandt som jeg hedder Baptiste, han streifer endnu her omkring i Egnen, den gamle Ulv, denne Guillaume Sars."

„Aah! Eventyr altsammen!"

„Det viser, at I ikke veed, hvad han bedrev forleden Dag, tør jeg vædde paa."

„For Pokker! Hvorledes skulde jeg vide det, naar det er puur Digt?"

„Hør dog idetmindste! I forrige Uge camperede Guillaume med fem af sine Kammerater paa Veien til Lyon. De lagde sig i Baghold og ventede paa Posten. Det var imellem Tain og Saint-Vallier ved Gervant. Vognen kom. Røverne styrte øieblikelig frem, myrde Coureren og Postillonen, klæde dem aldeles af og kaste Ligene i Rhone.

„Stop! Rhonen er ikke saa ganske nær ved den Vei! Du tager vist feil, Baptiste!"

„I veed altsaa Historien bedre end jeg, Fa'er Jolibois. I er en gammel snu Karl; I spiller under Dække."

„Videre! Naar man digter noget op, maa man idetmindste vide, hvad man vil sige."

„Aah, det veed jeg desværre altfor vel; og det veed hele Egnen ligesaa godt som jeg, Fa'er Jolibois. Da vore Røvere havde gjort det af med de tvende Stakler, bemægtigede de sig Posten. Guillaume klædte sig som Coureer, en anden som Postillon; de andre krøb ind i Vognen. Vil I vel troe, at De hele Natten igjennem kjørte om paa Landeveien, og udplyndrede Alt, hvad de traf paa? Landpolitiet kom en halv Snees Gange lige forbi dem uden at fatte Mistanke. Da de endelig havde sammensanket alle de Pengesække, der fandtes paa Veien, tømmet Passagerernes Lommer, stjaalet Uhre, Bijoux rc. indskibede de Vognen paa Rhonen og senere har man ikke hørt noget til dem. Forsvunden! Aldeles forsvunden! See dette er Historien, Fa'er Jolibois! Er dette